

DAPHNU

—Per vostè sento una debilitat, Carmeta.

—Malament. Els homes atacats de debilitat no em fan peça.

Redacció i Administració:

Consell de Cent, 201

PREUS DE SUBScripció:

Espanya, trimestre	Ptes. 3'-
Estranger	4'50
Pagament a la bestreta	
Dels treballs publicats en són responsables	
sus autors. — No es retornen els originals.	
Apartat de Correus núm. 925.	

Disbauxes confidencials

EL BASTO DE LES DONES :: :: ::

El fet que les dones a casa portessin les calces ja era quel-

com normal sense cap transcendència que no treia de pollagueva ningú. Els marits hi venien i contents els marits, content al hom.

No s'ignorava que hi havia dones que en raptes d'indignació es valien de la pisa i altres òtols casolans per reduir a l'obediència al sofert espòs. Però com que cada casa és un món i aquestes humiliacions no transcendien, els homes, amb tal que pel carrer les calces ens les deixessin portar a nosaltres, passaven per tot i dissimulàvem.

Però la dona, no contenta amb

la superioritat que se li reconeixia a la llar, n'ha volgut fer ostentació en plena via pública, perquè la decadència dels masclles fos més palesa i ha sortit a passejar amb bastó.

Es cert que es tracta d'uns bastons primets, vincladissos, d'aparença inofensiva, que tenen tota l'aparença d'una joguina. Però en aquest món tot és començar, i les dones dissortadament les coneixem. Aquest bastó inofensiu no és més que un assaig. A aquest bastó inofensiu seguirà el de nusos! al de nusos, la tranca; a la tranca, el gaiato, i al gaiato, el samalé.

I arribarà el dia que en veurem fer ús en plena via pública a les costelles d'un marit sofert.

I si aquell dia el govern no pren cartes en l'assumpte i no ens dispensa la protecció que mereixem, caldrà que acudim a la Societat de les Nacions, per veure si el desarmament universal és un fet.

LES PRIMERES DISFRESSES ::

A «La Bohemia» i demés temples consagrats al culte de Terpsicore han començat els tradicionals balls de disfresses. Les marees, sempre optimistes, acompanyen el remat de filles casaderes que mostren les calces de pierrot per sota l'abric i es refien del ball per caçar la mitja taronja que els és indispensable.

L'endemà, però, en el trafo de Pierrot rebregat hi ha uns quants paperets, una cua de cigar amagada en una gira, tres botons de menys i un estrip, en el cor de la noia una espina i en el cap de la mare un projecte precursor d'un nou desengany.

I no contem els blaus de les

anques perquè aquesta és la contribució que paguen les noies que tenen entrada de gos.

EL PROFESSOR DE BALL :: ::

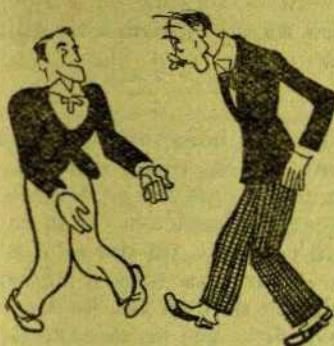
El professor de ball no dóna l'abast. El xarleston ha fet estralls. Gent metòdica, reposada i que semblava que tenia enteniment, no ha pogut resistir el poder suggestiu de la dansa de moda i cansats de fer provalures al voltant de la taula al so del fonògraf, han reclamat els auxilis del professor de ball.

El senyor, la senyora, la noia i la minyona fits els ulls en els peus del professor, han començat a creuar les cames i els braços pujant i baixant les espatlles mentre la suor els ha amarat de cap a peus. Quan el professor ha cridat: «Aquests genolls, senyor Xirinacs, que semblen rovellats!», el senyor Xirinacs ha maleït les seves frontises i ha esguardat tristament el pot de l'«Urodonal».

El senyor Xirinacs, però, ara ja no pot recular, però com que a la casa hi ha tres dones, hi ha dies d'abstinència, que els

aprofita per descansar plàcidament.

Les tres setmanes de precep-

le corresponents a la senyora, a la minyona i a la noia el senyor Xirinacs és feliç i es complau en donar tota mena d'excuses al professor perquè no està bé que ho facin les pròpies interessades.

GUNDEMARO RECOLONS

* * *

LA GIMNASTICA D'EN RAFELET:

La Roseta, tendre nena de cinc anys, va fer un dia una pregunta indiscreta a la seva mare.

—Mamà, mamà ! Què fan aquells gossos ?

La bona senyora, tota sufocada, va contestar-li :

—Fan gimnàstica...

Al cap de pocs dies la Roseta digué a sa mare, a cau d'orella :

—Saps, mamà ? En Rafelet deu voler treballar en un circ equestre.

—I per què ho dius, això ? El teu germà treballar en un circ ? I ara !

—Sí, sí. Jo l'he vist fer gimnàstica.

—On ?

—En l'habitació de la minyona.

—Eh ?

—Sí. Jo mirava pel forat del pany. I feien gimnàstica. Com aquells gossos de l'altre dia, saps ? I com que el papà va dir un dia que els que feien gimnàstica treballaven al circ !

EL CONTRABANDOL

En l'express de París que es dirigia vers la frontera, hi viatjava el senyor Llagostera, home tranquil, de bon tarannà, que sempre en tenia una per dir. En el mateix departament que viatjava el senyor Llagostera hi anaven tres espeterrants artistes que tornaven de fer una *tournée* i estaven encantades amb la conversa i els «xistos», que els feia caragolar-se de tant riure.

En arribar a prop de la frontera, el senyor Llagostera i les tres artistes ja s'havien trencat el respecte i semblaven companyys de tota la vida.

De sobte, en adonar-se de la proximitat de la frontera, les tres artistes es posaren de mal humor. A preguntes del senyor Llagostera, respongueren que havien comprat una pila de futes a París i que tenien por que a la Duana les escorcollessin i els les prenguessin.

—Per això s'espanten ? No em facin riure ! Donguin-m'ho a mi, que jo ho passaré.

Es tractava de passar dues camises de dona, uns enagos, sis parells de mitges, essència, pòlvors, cintes i un braçalet.

El senyor Llagostera va ferne un paquet de tot plegat i s'ho va entaifarar dintre les calces.

—No ho passarà pas ! —criden les artistes, veient el *bulto* que li feia.

—Ja ho crec que ho passaré !

—Però si es veu d'una hora lluny ! Tan bon punt el vegin, l'escorcollaran i es descobrirà tot.

—Ja veuran com no. Deixinme fer a mi i tot anirà bé.

En arribar a la frontera comparegueren tots a la Duana. Les primeres a desfilar per davant del duaner foren les tres artistes.

—No porter res per declarar ?

—Res !

—Passin, doncs.

Les tres artistes, una vegada hagueren passat, es quedaren observant què succeiria quan toqués el torn al senyor Llagostera. El senyor Llagostera passà majestuos com un nabab.

—No porteu res per declarar ?

—Home... —va dir el senyor Llagostera amb senzillesa. — Aquí dintre les calces hi tinc una cosa, però és d'aquestes senyores.

—Arri allà, porc ! Passeu, ba-

—Ja em varen dir que va a casa en Ramon a què li ensenyí de soixa. Està ja molt avançada ?

—No. Quatre mesos...

—Estàs molt bé, noia!

—El xofre opina que la senyora està millor que jo.

có, i aquestes bromes no les gas-
teu una altra vegada, que po-
drien sortir-vos cares!

I el senyor Llagostera passà
tot el fatus, mentre les tres ar-
tistes es trencaven de riure com
unes benaventurades.

* * *

XAFARDEIG RETROSPECTIU

Tothom sap que quan va in-
augurar-se el monument a l'Is-
cle Soler, aquest no va agradar
a ningú. Ni al seu mateix au-
tor, en Pau Gargallo, n'estava

gens satisfet; de tal manera, que fins va proposar de fer un pe-
destal nou, sense cobrar-ne res.
No sabem què va passar, però el fet és que el pedestal encara continua com abans.

En Pau Gargallo estava molt amoïnat aquells dies. L'home te-
nia la vaga sensació que havia fet un punyal, però no n'acaba-
va d'estar convençut. En aques-
tes, va trobar-se amb en Fran-
cesc Pujols. En Gargallo se li acostà, amb un aire tot confiden-
cial, i li va dir:

—Mireu, Pujols, sigueu-me
franc, no m'enganyeu; confio

amb la vostra sinceritat. Di-
gueu, us agrada el monument
que he fet a l'Iscle Soler?

—Sí — contestà en Pujols, —
però no ho digueu a ningú...

* * *

En els bons temps de l'Euge-
ni d'Ors, quan des del seu
alt setial repartia credencials de
talent i pontificava en la litera-
tura catalana, un dia se li acudi
de donar una lliçó d'àlgebra a
l'Escola de Can Batlló. Era una
nova pose que no deixava de te-
nir el seu regust estètic.

«Xènius» s'acostà a la pissa-
rra i es disposà a resoldre un
envitricollat problema. Però aneu
a saber el que va passar, el fet
és que un cop al mig del ball, no
sabé com sortir-se'n. Fins els
més llecs de la classe s'adonaren
que allò no guixava. En vista
que no podia desfer l'entrellat,
«Xènius» tingué una solució
elegant:

—Demà, senyors, acabare
d'explicar aquest problema, amb
nous aclariments i ampliacions.

L'endemà, naturalment, des-
prés d'haver-se passat la nit
«ampollant», no li costà gaire
de sortir-se del pas.

Un cop terminada la classe
els assistents voltaren l'Eugen
d'Ors per a fer una mica de ter-
túlia. Un d'aquests se li encarà
tot seriós, i va dir-li:

—El felicito, «Xènius», el fe-
licito. I què, ja està més con-
vençut...?

* * *

Ben coneguda és la fama di-
«grimpador» literari que el poe-
ta Tomàs Garcès gaudeix entre
els del gremi. En Sagarra di-
d'ell:

—Té un capitalet literari molt
reduït, certament, però se li ad-
ministra molt bé.

I en Josep Carner:

—Es el grill de la poesia cata-
lana. Sempre fa: ric, ric, ric...

Però la més bona és la què va
dir l'altre dia en Rossend Llo-
tes, el qual precisament portava
a la butxaca el setmanari italià
La Fiera Letteraria:

—Aquí porto *La Fiera Lett*

raria. Ah!, i no us penseu que ho digui per en Garcés!

Referint-se a un novell partit polític català que va començar a actuar amb molta empenta i que fa més de tres anys que està completament a la muda, va dir un conegut escriptor:

—Sí, és un partit revolucionari que espera la tornada de la normalitat per a tornar a actuar...

JOAN PAPIOL

★ ★ ★

EL MEC I LA PARALLELA

Estaven en un reservat amb aire de menjador, no pas de dormitori. Asseguts, ben arrupits

en un recó, ell, repenjant-se bon xic en ella, l'amanyagava candorosament. Quan després d'haver-ho ben cercat i rumiat, es decidia a dir-n'hi una, li xiuxiuava a l'orella per tal de fer-li sentir l'escalfor del seu alè. Ella alheshores feia una extremitud i protestava:

—Au, no em busis l'orella!

El mec s'apartava enfellonit i restava silencios en un somris ple de malícia i confiança.

La parallela reprengué:

—En què penses ara?

—Oh! —léu el mec amb ironia ingènua. — No t'eniaràs?

—Segons el que em diguis —i amagant una mica la cara:— Pensa que sóc una noia decent i... saps? diga'm-ho... ben dit.

Però el mec dubtava. Enervat, es mossegava els llavis, les

venes se li inflaven, i el nus que li oprimia la gola, li provocava una tosseta espaiada.

En el silenci del reservat, barrejant-se amb el seu panteig, s'oia un borgit llunyà, que arribant somort, semblava la remor d'un eixam d'abèlies; de tant en tant s'oia un plany llastimós com una exhalació fugissera. Es el soroll que ha substituït les piaules.

De cop, aclucant els ulls com prenen un determini extrem, li parà d'una «meublée».

Ella s'aixecà ràpida i sense fer-ne esment exclamà:

—Oh, que és tard! Ja saps quina hora és? Anem, anem: ai, a casa quina repulsa!

Pel carrer uns ganàpies anaven fent tabola i del seu darrera —casualitats—sorgí el pare de

—No sé què vol dir l'Emili quan diu que el seu amor és platònic.
—Que li agraden tots els plats!

la paràl·lela. El mec, tot atribuït, s'excusà, li donà una tarja i prometé formalitzar les relacions. S'acomiadaren i en restar sol, pel seu magí giravoltaven la figura turiferària del pare ofès, l'extensa calba del papà i els ulls sotjadoss de la mamà, parpellejant darrera les ulleres.

Al cap d'un mes, el futur sogre formulava una denúncia acompañant-la d'un paquet contingut les proves. El paquet contenia dues peces esquinçades de roba interior femenina i un cobrellit brut de taques.

—Miri. Aquí porto les proves —deia, tot desfent el paquet.— Va ésser mentre la dona estenia la bugada. La meva dona és una ximplassa. Figuri's que el nen era a jugar i els va deixar sols al pis.

—Y no oyó gritos?

—Sí; li va semblar que sentia un «ai!», però com que és una mica sorda, no en va fer cabal.

—Ah! —exclamaren en veure la roba tacada.—Hubo lesiones.

—Què li diré jo? Tant com lesiones...

—Bien claro está. Y con qué fué herida?

—Home! Amb què vol que sigui?

* * *

EL RASPALL DE LES DENTS

Don Josep entra en una perfumeria i demana un raspall per a les dents.

La venedora, una xamosa nena de quinze anys li dóna a escollir un raspall de pèl tou i un de pèl fort.

Don Josep triga a decidir-se, car no sap quin li anirà millor.

—Emporti-se'l s tot dos —li diu la venedora,— i el que no li vagi bé, me'l torna.

L'endemà don Josep compareix a tornar un dels dos raspalls.

—Es el tou, oi? —exclama la venedora en veure'l.—No m'estranya, perquè ja me l'han tornat deu vegades amb aquesta.

EL SECRETARI

El governador X..., a certa edat va començar a flaquerar-li la vista i va llogar un secretari de totes prenades, però una mica curt de gambals. Una de les obligacions principals que tenia l'esmentat secretari era llegir cada matí el diari, sense deixar-se ni una coma, mentre el governador X... esmorzava. Invariàblement començava la lectura per la secció meteorològica. Un dia començà a llegir:

«Neus i fred al centre i forts vents del S.E....»

—S.E.? Quò vol dir «S.E.»? —va demanar el governador X...

«Neus i fred al centre —va tornar a llegir el secretari— i vents forts de Sa Excelència.»

El governador X... encara no s'ha refet de la seva sorpresa.

* * *

UNA RESPOSTA OPORTUNA

El doctor Galisacs es té per una eminència.

L'altre dia, a taula, va començar a explicar a la Mundeta, la seva dona, els seus èxits.

—Figura't, Munda —digué,— que es tractava d'un cas molt greu. El malalt estava desahuciat per molts companys meus, i he aconseguit salvar-lo. Estic joiós del meu triomf. Ho pots ben creure.

I la Mundeta li respon:

—Ja ho sé, ja, que ets una veritable eminència. Creu que sento no haver-te conegit abans.

—I per què?

—Perquè hauries pogut guarir el meu primer marit, i, pobret, no se m'hauria mort!

El doctor Galisacs no encerà a desxifrar si la seva dona se rifava.

* * *

RETAILL

Hi ha homes tan sobrat bons que és sa bondat per demés.

Per 'xo estan en ocasions que s'han de posar... calçons, i se'ls posen... al revés!

Vaja! Les peces, per fonògraf, no m'entrén!

DE DIA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NUM. 10
DEL PASEO DE GRACIA

EDICION DE BARCELONA

LO TENEMOS EN REPARACION
TENEMOS PINCHO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

UNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1420.

SANFAINA ESTILIZADA

Lema: *Do ut des*

Sí, señores, sí: tengo un proyecto hasta allí. Me baila por la cabeza llegar a ser un pez gordo y lo seré.

Una pregunta: ¿por qué se deben comprar libros buenos?

Pues para ir al cielo de correguda. No saben que las obras buenas llevan al cielo?

Hay alguien hoy que viva del aire? Ya lo creo! Si barrinasen un chico ya lo tropezarían. Los que venden abanicos! He escrito uno los al Jerez. Me ha salido de upa. Y a propósito: ¿en qué se diferencia de una sonámbula?

Pues en que ésta *lo advina todo...* y mi verso *loa de vino* tan solo!

(Por menos hay un gavadal en la canaria, ya lo sé; pero no miréis delgado!) Y un naufragio ¿en qué se parece a una fonda?

Miren, esto no lo sé pas. En la fonda hay huevos pasados por agua y estrellados; pero esto no pega con lo otro, ¿verdad?

Uno que se va a tomar las Aguas, ¿en qué se parece al que visita a la mañadona de un capellán?

En que se va a ver Alhama...

Uno que le pongan, como se dice, el iuri, ¿qué le pasa?

Que se queda muy inri...tado.

Ahora pienso en que he visto, en el Parque, una mena de animal de aquello más extraño, que le dicen un zebú. No me ha hecho pieza. Ah! Y en Francia, cualquiera garla de él. Figúrense que uno viene y os hace:

—¿Qué mena de animal es éste?

Y le hacéis:

—C'est animal? Zebú.

Entenderán que le decís *c'est vous* y os harán unos morros nuevos.

Y ya que hablamos de morros, ¿en qué se parece un conejo enjogasado a una familia después de cenar? Pues en que juega al cau.

Volviendo a lo que les decía, pienso dar una conferencia que habrá para alquilar pan y mojar sillas.

Y ya sabéis qué se necesita para hablar en público? Pues que haya público.

—Y cómo se le dice al que guarda centeno en su casa? Pues, centenario.

No mandéis nunca la raspa a tirar una carta al correo. No leisteis el otro día que la poli achampó a tres mujeres que echaban las cartas?

Tengo un amigo que se dice Paco Montes, que tiene 6 hijos y todos gastan ojeras, pues apenas clisan. Y no se sabe avenir. Yo, francamente, tampoco, pues siempre había oido decir que los montes gozan de muy buena vista.

A ver si endevinan cuál es el nombre más substantivo del diccionario. ¿No caen?

Es acordón. A ver si hay otro que tenga más substancia.

Y puestos ya de acuerdo, no cale xeramecar más. Que ustedes lo pasen bien.

BUENDIA Y GASSOL

MI VIEJO

CUPLET PSIQUICO

Voy a hacerles cinco—al son del piano de un lance amoroso—con un veterano. Casos de esta mena suelen suceder aquí y en Masnuevo—entre hombre y mujer.

Corren muchos güetos—que son tan gosos que van tras las raspas—cuál si fuesen gosos un día ensopegan—y sin remisión la diñan los pobres—de una indigestión.

Hay un viejo rancio—frente de mi casa que tras los visillos—el día se pasa guipando constante—el morros de bony si ve contrabando—en mi habitación.

Yo que siempre he sido—poco escrupulosa me visto y me lavo—como si tal cosa y entonces el güeto—tiembla de placer viendo... bueno... cuanto—pueden suponer.

PAZ TERA DE HORNO

UN CONCURSO

Deseosos de que nuestros lectores, suscriptores, acreedores, etc., tc., puedan ganarse unas pañas con aquella comodidad, en tal día como hoy abrimos un concurso sobre o bajo el tema:

—¿En qué día de la semana caerá el Jueves Obeso, el año 1961?

—Cinco mil pesetas de premio!
Daremos más detalles cuando nos vayamos.

CONOCIMIENTOS UTILES

UNA BROMA A LA AMERICANA

Se coge un carrito de hilo y se le deposita en el infierno de la americana. Con la ayuda de una aguja, se hace salir a la banda de fuera dos o tres centímetros de la filatura... y a dar el tomo por la calle!

El primer amigo que tropecéis os hará

amablemente: «Tiene usted un hilo... jé... je... Voy a quitárselo.»

Y comenzará a tirar del hilo con aquella buena fe.

Si se trata de un hombre que no bade, a los treinta o cuarenta centímetros de extracción se dará cuenta de la ensarrada.

Pero si es un gamarrús, seguirá tirando, hasta que se le diga:

—Haga el favor de dejar un chico de hilo para los demás.

Y de un golpe de tijeras se cortará el sobrante.

No de la R.—Esta broma se le dice *a la americana* porque no se puede hacer en cuerpo de camisa.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

En las alpargatas ¿cuántas cosas hay? Pues hay gatas, pues además de calzado, son al par, gatas.

Hay sal—y por cierto que hace un tufo que ya, ya,—pues ya habréis oido hablar de la sal Pargatas.

Hay un pájaro: el pardal Pargatas.

Y hay dos pares más: es par denyes y es par to. ¡Ya ven!

* * *

El colmo de la indigestión ¿cuál es? Pues provocar un duelo.

* * *

¿Qué acostumbran a hacer los patagones cuando salen a tomar el sol?

Pues, sombra.

* * *

¿Qué crema es la preferida de los monjes de Montserrat?

La crema-llera.

* * *

¿Cuál es el escultor más independiente?

Ben-lliure.

¿En qué caraj se diferencian el cómico Gimbernat y un viajante de casullas?

En que éste representa la casa que las hace y aquél, representa... «La Casa de Quirós».

* * *

¿Y dónde hay más calderilla?

En Mallorca, porque, para ir allí, mucha gente descambia la peseta.

* * *

→ El colmo de un corrido?
Quedarse con luz a obscuras.

(N. de la R.—Nos explicaremos. Luz es la raspa, que tiene 18 años y es muy caya.)

→ Qué hipó se sufre en África?
El hipó-potamo.

→ Cuáles son los industriales que hacen sombra a más gente?
Pues los que fabrican toldos.

→ ¿Qué es lo peor que le puede pasar a un fredolico en invierno?
Que le digan cuatro de frescas.

(N. de la R.—O que le den una noticia que le deje helado.)

→ Y lo mejor que le puede pasar?
Que le hagan una ovación calurosa.

(N. de la R.—O que le hagan empapar y eche chispas.)

→ ¿Qué es conveniente a los que no gastan saud?
Ir al teatro y aplaudir fuerza.

(N. de la R.—No barrinen, no, que no le sacarían el entrelazado. Es porque los cómicos, ¿saben?, salú dan a los que les aplauden.)

ANUNCIOS A REAL LA LINEA

(SEIS LINEAS, CINCO PTAS.)

Teniendo necesidad de pañas, alquilo mi esqueleto para hacer experimentos durante veinte días. Diríjase a
Pau Pou Pi, Trompetas, 7 y 9.

Cambio máquina de escribir algo estrellada por un par de guantes de boxeo de seis onzas. *Bético*, 32.

Con objeto de comprar pilas para el mismo, vendo aparato de radio casi bien nuevo; recuerdo de familia. — *Bético*, 4.432, 142.

Joven imberbe, artístico, sentimental, busca flavia experta que lo inicie en ciencias ocultas. Sabe jugar a la lotería. No garla por teléfono. Informes confidenciales y personales en esta Administración.

Caballero aburrido necesita una fúlana para hablar por teléfono, dentro de la más estricta moralidad. Si es literata, ni a tiros. Se cobra muy poco por sesión. *Bético*, 4.

Sillón de limpiabotas, última novedad, con alumbrado eléctrico. Por dedicarse su dueño a la cría de gallinas, lo cambia por una cotarra, que pueda ir. *Bético*, 109.

Se solicita la dirección postal del autor del emocionante artículo titulado «El hombre es más bello que la mujer». — Edmond de Bries.

CORRESPONDENCIA

Panotxa.—Puede usted sin pena retirar tarde, comer toda clase de murisco, bañarse con agua fría y desnudarse a la intemperie aunque haya simejado la gripe. Puede hacerlo, pero es probable que se vaya a casa lisiado.

Pepej.—En efecto: por muy largos que sean los días, nunca llega la noche estando el sol fuera. Es curioso, ¿verdad?

X. L.—El hombre adulto ha de clavar

por lo menos diez horas diarias para conservar como caña la salud. Sin embargo, durmiendo aprisa puede usted burlarse de esa regla y dormir la mitad de ese tiempo, o menos.

Lector asiduo.—Para ese dolor de muñeca, debe flexionarla un chico todos los días con el puño cerrado y las uñas vueltas hacia abajo. Procure no hacerlo en público ni delante de una dama, porque le pueden estornudar.

P. P.—Ca, sombrero! La reina de Rumanía no fué a los Estados Unidos a boxear con Gene Tunney. ¿Quién le ha engredado?

★★★

AVISOS

(No se responde de las consecuencias)

Espatarrante gratificación, daré al que me devuelva una dentadura postiza que tiré en el paseo, creyendo que era un prospecto. — Genaro Catau, Lista de Correos.

La última novedad? Americanas marca «K. Kaus». Las que usa la aristocracia de Sallent, Beguda Alta y Perafita. Tienen la manga izquierda más corta, para que se vea el reloj pulsera... Pedida en todas las farmacias.

Bigote acomodo, se vende. Tiene servicio sanitario completo. No molesta ni así. Premiado con medalla de oro en varias exposiciones. Hace cosquillas de aquello más agradables. Informa Pedro González López, Velázquez, 20, piso entrando por la derecha, puerta de la izquierda.

ACEPTO proposiciones para un local de aquello más fresco y ventilado; rejas fuertes al delante y a los costados, ropa limpia de cara todos los días 10 de octubre y 20 de mayo; agua cuando llueve y camisa de fuerza cuando la pidan. — Informa el interesado en el Manicomio Patracs, celda número 8. No hagan esmiento de un letrero que hay en la puerta que dice: «Furiosos». Es bala.

POR NECESITARLO con toda urgencia, cambio una gabardina un chico sudada por un trabuco que no haga higo. — Para más informes, *Bético*, 369.

Al que devuelva una cartera muy caya con quinientas pañas extraviada en el trayecto de Sans a Horta, le será dada una paliza, por idiota. — Razón, *Bético*, 49.

Nuestro colaborador anónimo, espontáneo y deportivo, que desde la semana que viene distraerá a nuestros 63 millones de lectores con sus desparpionantes emanaciones deportivas

—Per evitar que com en setmanes anteriors desbarri en fer la descripció de les estrenes que ha presenciat, li prego que s'abstingui de parlar d'*El Caserio*, no fos cas que digués una atzagaïada que pogués posar-nos en evidència.

—Tingui en compte que jo sóc un home de sa casa, enemic de complicacions.

—Però no em negarà que no li veu més enllà del nas. Estic segur que vostè no va saber

apreciar tota la gama harmònica i la melodia sublim de la música d'*El Caserio*.

—Home... li diré. Jo crec que com *La Monteria* no es farà mai més res.

—Ho veu, desgraciat?! Ho veu? Vostè no sap que aquell tros de «*mi abuelita la pobre, qué trajes llevaba...!*» és la bírria musical més gran que s'ha escrit?

—Bé, sí... però... venia tan bé per xiular!

—Per l'amor de Déu, senyor Pau, no digui heretgies. Si vostè hagués tingut pianola, o quan menys fos *radio-escucha*, sabria apreciar les filigranes que conté una partitura com la del mestre Guridi. Però ca... Vostè, com Napoleó, deu dir que la música és el soroll menys soportable de tots els sorolls.

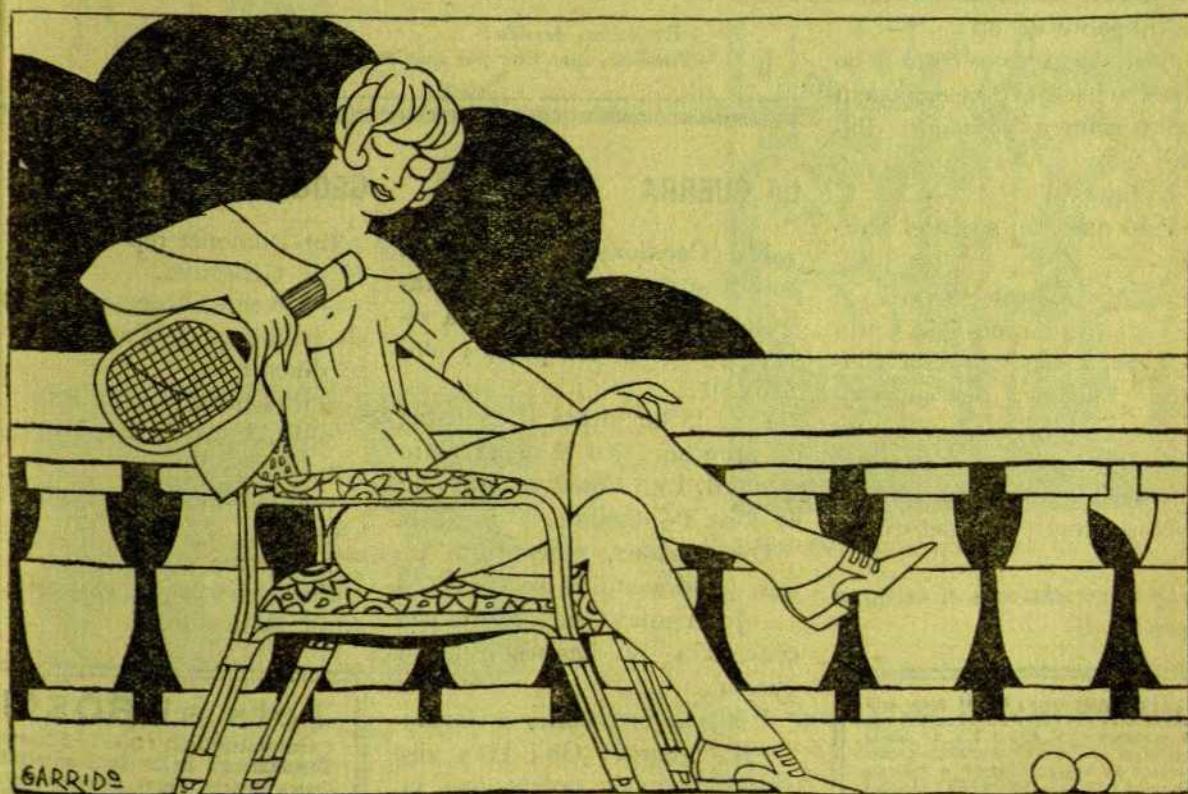
—Sí, senyor: Napoleó i jo som així!

—Quina vida més trista la seva, senyor Pau! Veure's condemnat a no poder disfrutar de la música!

—Com s'entén que no? No fa pas gaires dies que al «*Victoria*» vaig disfrutar de valent.

—Algun recital de piano de maneta?

—No, senyor, no! L'estrena d'*El sobre verde (que no es verde)*, original del mestre Guer-

—Què ho fa que quan veig el màneu de la raqueta penso amb el meu promès?

tero. Allò sí que és música. Quan vaig sortir del teatre, ja em sabia l'obra de memòria i me'n vaig anar al llit a quarts de ninc de la matinada perquè el vigilant es va engriscar i me la va fer xiular tres vegades tota sencera.

—Oh, quina cultura més estreta, senyor Pau!

—Ditxós vostè que la té ampla!

—Prefereixo deixar aquest tema, car mai lograriem posar-nos d'acord i anar per les estrenes sense música, no fos cas que se'n resentís la nostra amistat.

—Bé; però de quines estrenes parlarem?

—Però, amic meu, que no ha vist *La puissance des tenebres* i *Lelui qui veçoit les gifles*?

—Ai, mare de Déu! què diu ara?

—Però, senyor Pau, que no ha estat a «Novetats» a veure els Pitoëff?

—Ai, pobre de mi!

—Així digui que vostè i jo ni amb música ni sense, podem de cap manera posar-nos d'acord.

—Es que...

—Però que no l'entén el francès?

—Es que no em prova.

—Vagi en nom de Déu i procuren anar a classe a «La Cultura de l'home», del contrari, em veuré obligat a cercar un altre conversador per alternar.

—Per alternar-lo amb mi?

—No, senyor, per substituir-lo!

—Quina catàstrofe si la dona ho sap!

XARLESTONISTES! En el gran saló **Bohemia** es celebraran els dies 1 i 5 de febrer **BALLS DE DISFRESES**. Grandiosos premis Concurs de trajes : Barrile a l'engròs Orquestra Iglesias. —IMPORTANT: Abonar mit per els 6 balls de disfresses, 9 pessetes

—Escolti'm, prenda!

—Passi-ho, que tinc por que calguin gotes!

LA GUERRA

En Canalons lluità, en la guerra europea, com a voluntari. A Nancy va conèixer una xicoteta que li va fer peça, i s'hi va casar.

Però la tal xicoteta li ha sortit de pronòstic. No el deixa viure tranquil. I en Canalons està que es dóna als dimonis.

Dies passats, rebent una visita, la seva muller va dir:

—Jo, a aquest, no l'hauria pas conegit si no hagués estat la guerra...

I ell, en to patètic, exclamà:

—La guerra! Oh! Han vist vostès res més dolent que la guerra?

GEOGRAFIA

En Ramonet rep la diària **Hib**çó de Geografia.

—A veure, Ramonet, si sap els habitants de Patagònia com se diuen?

—Patagons.

—Bé. I els de Lapònia?

—Lapons.

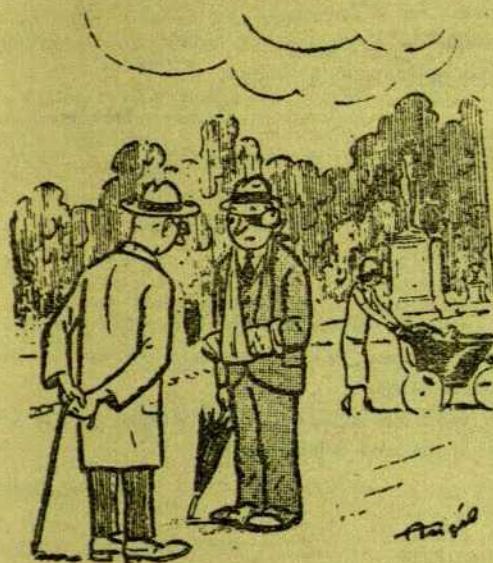
—Molt bé. I els naturals de Capua?

—Capons.

En arribar aquí, el mestre ja no el va felicitar.

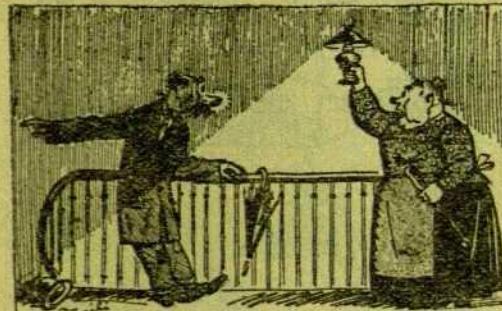
Tots al BOSC!

Carnestoltes 1927: Dies 1 i 5 febrer
Grandissims Balls de Disfresses
Gresca continua, alegria, dones boniques,
valuosos premis, etc. Banda Rg. Badajoz 73

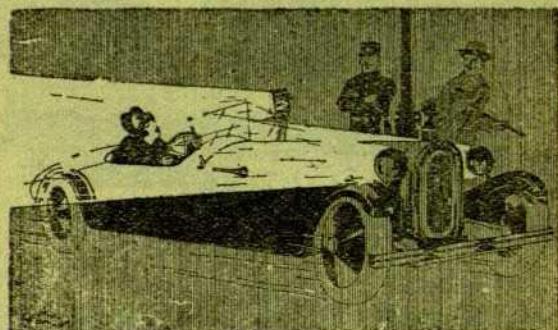
—Com! Fas boxa?
—Jo, no. La sogra.

(De *Le Journal Amusant*.)

—No te'n dónes vergonya de tornar a les 4 del matí?
—Tu exageres! Fa mitja hora que han tocat dos quarts!

(De *Le Rire*.)

L'art de fer-se notar, o el reflector a l'inrevés

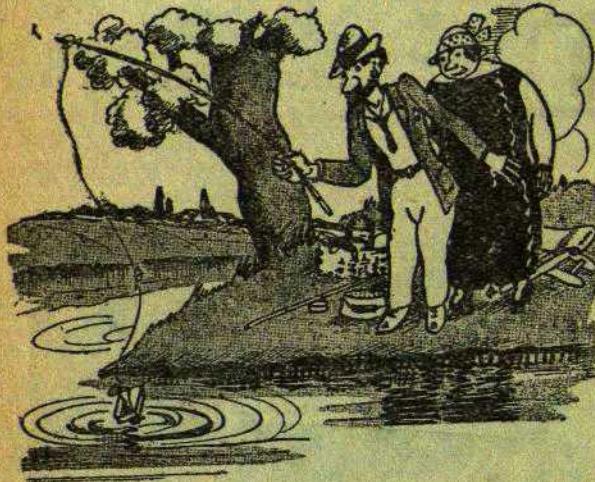

—Vull que faci de la meva sona un bonic i graciós retrat.
—Així, tant li fa que se li assembli com no?

(De *Pêle-Mêle*.)

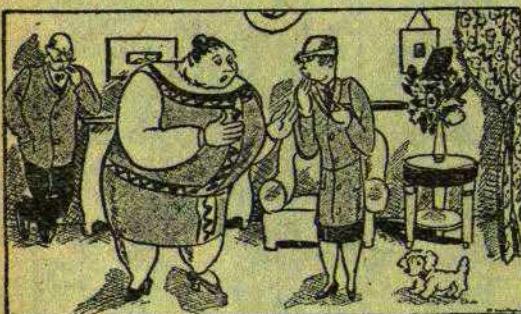
—Què en saps, Catarina, del tendó d'Aquiles?
—M'estranya que em facis aquesta pregunta, Casimir. Ja saps que sóc una noia honesta!

(De *La Semana*, de L'Havana.)

—Es una llauna de sardines!
—No facis soroll, que potser encara n'hi ha!

(De *Pèle-Mèle*.)

—El meu marit és un tirà. Vol fer-me passar pel forat d'una agulla!

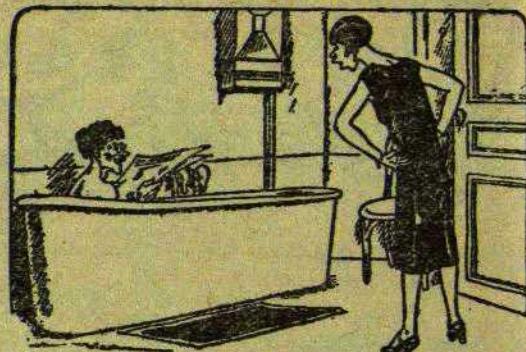
(De *Pèle-Mèle*.)

* * *

A casa el metge.

—No oblixi, senyora, que el taxi és un dels principals vehicles de contagi.
—Sobretot amb les cortinetes abaixades, oi?

(De *Paristana*.)

—Encara en el bany?
—Es que he llegit que hi hauria un terratrèmol, i prefereixo quedar-me a l'aigua.

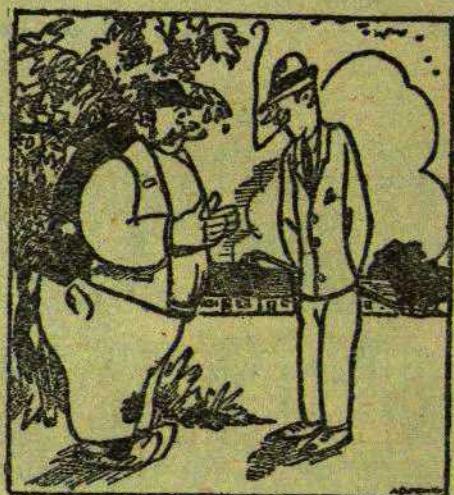
(De *Pèle-Mèle*.)

* * *

—Si, senyor: la senyora de Durand sols sofriria un atac de catalèpsia. Es va despertar durant la missa, al soroll de l'orgue.

—Ho veu? Pes això he pensat sempre, per la meva, amb fer-li dir una missa resada.

(De *Pèle-Mèle*.)

—Mal any! Les peres són com avellanes i els cucs hi fan forats com el puny.

(De *Pèle-Mèle*.)

TERCERILLES.

Conta en M..... que ha tingut a les mans la següent targeta:

«Mohamed ben Mohamed
Eunuc
de S. M. el Sultà del Marroc.»

Podria ésser, però és tan trapella en M.....!

En Casimir Giralt ja ha acabat allò de la segona expedició de los Catalanes a l'Oriente.

I l'únic que se'n treu clar és que van prendre calderilla.

Per això no calia escriure tant!

Diàleg d'actualitat.

—No està lluny el dia que hi hagi pels carrers més autos que peatons.

—Horror! Digui que hi haurà una majoria aplastant!

Una revista francesa, molt seriosa, recull el següent rètol, trobat en una fira de la Savoia:

«M. X. anuncia al públic que, estant malalt el seu toro, procurarà reemplaçar-lo d'aquí pocs dies.»

No sabem què hi dirien les vaques. De segur que protestarien!

Entre promesos:

—Si, Elena, si: t'adoro. I tu?

—Jo? T'estimo com tu a mi.

—Ingrata! Jo que em creia que m'es-

timaves!

Llegim que en Jackie Coogan s'ha enveilit.

Ja té deu anys i és massa vell per a fer els nanos al cine.

Això rai. Que es fixí a la companyia de Novetats i farà els papers de marrec fins que tingui 76 anys.

L'empresa del «Maxim's» ha rebut un cable firmat per sis rajahs de la India demanant-li que els cedeixi vint o trenta xicotetes per introducir el xarleston en aquelles terres.

L'empresa no ha acceptat, per por que protestassin les forces vives de la Rambla del Centre.

D'El Liberal de Madrid:

«Persona inquieta, juvenil temperamento, discreció, no professional, convendrà fotografia.»

Això de la inquietud, ens ha tocat el cor.

Del mateix diari:

«Señora para modelo, esbelta, pierna muy gruesa, no importa edad.»

Ja estan de broma, ja, a Madrid!

D'idèntica font:

«Señora joven aceptaría protección de sacerdote posición.»

Es allò: es té d'estar bé amb el clero.

De la mateixa procedència:

«Caballero formal, posición, educadísimo, carinoso, falto de aficiones, desea sostener correspondencia con señora, señorita, viuda 35 a 40 años, agraciada, de iguales condiciones. Asunto completamente desinteresado, por ambas partes.»

Suposem que això de la correspondència serà metàfora.

Perque, si no, farien molt poca broma.

La senyora vídua de X..., que ahir va celebrar amb tota solemnitat el sepelí del seu marit número 54, ens assegura que el seu llit matrimonial fou adquirit als «Móbils Charlot», del número 32 del carrer de la Princesa.

Del mateix cau:

«Señora 45 años relacionarse con señora desinteresada.—Escribid, etc.»

Sí, vaja; allò: «Guerra a los hombres».

Idem idem:

«Ayudaría a casada joven, agraciada. Escribid con detalles, etc.»

Un que les vol de compromís. No sé pas que hi veu.

El que ens preocupa més és això de voler saber detalls...

A l'Ateneu es parlava d'esperitisme.

—Vostè creu que els morts es puguen aparèixer?—preguntaven a en B.....

—I vostè creu que si ho creies, faria de metge?—respongué aquell.

Una xicota de Bucarest es va vestir d'home i portava engrescades a les se-

nyores. Una li fa fer un pet de regals de preu per aconseguir el que no va poder donar-li. I, empipada, «el» va fer agafar, descobrint-se llavors l'enganyifa.

Bé, si, però, aquesta senyora es veu que era molt exigent.

També s'haurien pogut arreglar!

El ministre d'Instrucció Pública de Turquia recomana, en una circular, a les senyorettes, que estudiïn en lloc de pintar-se els llavis i la cara.

També són ganes de treure's els colors!

Diàleg de carrer:

—Jove, vostè s'equivoca. Sóc honrada.
—Quina desgràcia!

—Es molt maca la seva senyora.
—Ja m'ho ha dit en Carlets això, no fa gaire.

—I d'aquell ximple fa cas? Només diu que embusteries.

En un examen de medicina. El professor pregunta a una noia, estudianta:

—Digui, senyoreta: què en sap dels òrgans de re producció masculins?

—I l'alumna, tota vermeila, respon:

—Es aquest un punt que encara no l'he tocat.

En Blai s'alaba d'ésser tot un caràcter.

—Quan em casi-deia l'altre dia,—a la primera que em fací la sogra, la tiro daltabaix del balcó.

—Escolti-li digué un senyor que l'escoltava: per què no demana la mà de la meva neia?

En C.... s'ha casat i la seva dona es diu Esperança.

I és el que diuen els seus amics:

—No ha canviat pas gaire. Abans, com ara, sempre havia acariciat una esperança...

Correspondència

Laieta.—Noia, no digui aquests disbarats! Mirí que si se n'entera la mama...

Ros del Clot.—Veura: en aquest món no convé indisposar-se amb ningú. Encara no sabem el dia de demà en què ens podem trobar.

K. Lixto. — Res: busqui's un ofici que li vagi millor a la fisonomia i no escrigui. Hi sortirà guanyant.

Nena del Flubiol. — Pistonut! Vagi fent, que farem allà vostè i nosaltres.

Pep Rumesku. — No ens acaba d'entrar. Un altre dia serà.

Sòmires. — Aquesta vegada l'ha ensopagada. Ja era hora!

Un boxerador anemic. — Que li ho dóna l'anèmia això de fer versos coixos? Cuidi's home, cuídis't!

Rei del Valor. — Realment, se'n necessita molt de valor per enviar-nos l'animaleta que ens envia.

Nas d'Escandol. — Anirà el seu treballat, amb algun retoc.

Casta. — Bé, si, serà tan casta com vulgui, però això que ens envia és més brut que aquells quadros de ca la «Mamuelas».

R. R. R. — Potser sí. No li ho assegarem, per no enredar-lo. Però, qui sap, Mare de Déu! De més verdes se'n munden!

Xanu. — Res: posí's tranquil i aboni's al cinema.

Martin. — No fa per al nostre taranà.

Peus de Plom. — Veurà: com que no sabem de què va, ens reservem.

Carmela. — No, senyor: no n'hi ha de fets. Potser amb temps i palla...

Manu. — Ca, barret! Que no ho veu que farà un suïcidi!

Un radical. — Posí's tranquil i no escrigui. Es el millor que pot fer.

Joan Het. — Ni que busqués influències

I'hi publicariem. Què s'ha cregut, sant cristia!

P. P. T. — Això, ve a ésser com una mena de xerrampió. Ens fem carrec.

Des del Papol. — Anirà si Déu vol.

Els del paico del llanto. — Ens ha agratrat, paraula. Anirà, corregint-hi un xiquet el final.

Mamelleta. — Uva. Pot anar fent.

Cascias. — Home, per què no? Ens remordirà la consciència que la posteritat desconeixerà la seva quarteta. Aquí va:

«Les noies de Santa Coloma
quan festegen amb el promès
parlen del blat i de la farina
i no parlen del demés.»

Això deu tenir molt mala intenció, oi?

Paiet. — No, senyor. Ja s'ha publicat.

Eden Concert
“Dancing de las Mil y una noches”
EXIT DE
LAS MARAVILLAS DE PARIS

TEATRE COMIC Suprem èxit
de les noves representacions de la revista
JOY-JOY

Un paritari. — El que ens envia del terme seriós. No farem res.

Pitius. — Ves per on ens surt a vostè. Ni que fossim de Guinea!

Tanu. — Demostra disposicions... a la cría del canari.

Pura. — No, maca, no. Es vellot i peca-solta. Li agradarà a vostè que li críssim res veïl i tronat?

Sòminas. — El que és aquesta gada l'ha encertada de ple a ple. L'última d'ortografia!

M. L. — Ho esbrinarem. Ara, és com si ens parlés de l'Espertero.

Ruc. — Si, senyor. Conformes.

IMP. COSTA : CARRER NOU, 45. - BARCELONA

Orquestrina Casanova

La més suggestiva en ballables moderns. Epecialitat en l'execució de xarlestons. Assortiments d'instrumental

GRIMEGIA - RON GUST - ELEGANCIA
Set nous d'èxit croixant en el popular Cafè-Bar-Restaurant “La Pansat”, de la plaça Espanya

PER CONTRACTES
BOTERS, 19 I 21, TDA. — LAFONT, 1

TEATRE ESPANYOL
C. Sampere-Bergés
LA PUNT AIRE

LA BONA SOMBRA
CABARET DE PRIMER ORDRE
Ginjol, 3 (plaça Teatre). Telèf. 1186 A

Carnestoltes de 1927

Grans i lluïts Ball de Disfresses

Avui, dimarts, 1 de febrer, es celebrarà el tan popular BALL DE LA CANDELERA.

Demà passat, dijous, 3 de febrer, QUART BALL.

Dissabte, 5 de febrer, CINQUÈ BALL.

Saló artísticament exornat. — Profusió de llum. — Formosos i originals premis a les disfresses que es distingeixin per llurs vestits. — Músics del S. M. de C.

LLEGIU

Los mejores
Cuentos verdes populares

per UN VIEJO JUERGUISTA

VAL : UNA PESSETA

CUREN : La hemorràgia (purgacions). Les irritacions i uretritis. Les retencions de l'orina. Les inflamacions y totes les malalties de l'orina. De venda en les Farmàcies i Centres de específics. 3 pessetes capa

TABLETES MARK (PURGOL)

JUEGOS FLORALES

Preciosa novella de
Joaquim Belda, il·lus-
trada per Oxymel

UNA pta.

MAISON MEUBLEE (VERDURA)
Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A.; Bar-
celona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon
privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la mo-
derna. - Cal·lefacció central

BLENORRAGICOS
Recordeu sempre SUSPENSORI REX. Imprescindible

LA EDUCACIÓN SEXUAL
Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3'50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

**VÍAS RINARIAS : IMPUREZAS de la SAN-
GRE** : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfer-
medades gracias al maravilloso descubrimiento de

LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados inútiles o nulos, mediante los Medicamen-
tos del Doctor Soivre se surgen pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VÍAS URINARIAS. — Blenorragic (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orchitis, cistitis, gota militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, mastitis, uretri-
ta, cistitis, enuresis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se surgen pronto y radicalmente con los Gárgaras del Doctor Soivre. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se enterá de su enfermedad.

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La
ruina de los pastores : MATACABRAS RÁPIDO, a
la primera vez R. I. P. — Clínica de vías urinarias
lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL : ESPALTER, 6
(entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA Es cura radicalment amb el
SULFURICO GREBBERO RONYA
que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Assalt, 86
Centres d'Específics

RASGOS DE INGENIO

DE
Jacinto Benavente

Un tom en rústica, amb portada a tricromia

PREU : DUES PESSETES

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)
Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Cal·lefacció
central i saletes de bany. - Telèfon en totes les habi-
tacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del
teatre Circol Barcelonès); Barcelona

Sabeu que és un Better?

Es el millor preservatiu conegut i el més
econòmic. — Un sobre Better val 50 cén-
tims i una capsula d'alumini contenint
tres sobre Better val 2 pessetes

VENDA: FARMACIA, UNIÓ, 5 (OPORTA TOTA
LA NIT). Aquesta casa garanteix els SOBRAS BETTER

IMPUREZAS DE LA SANGRE. — Sifílis (avariscia), escó-
mas, herpes, díverses varicoses (llengües de las piernas), erup-
ciones escrofuloses, artrosis, etc., artiedríticas, etc., enfer-
medades que tienen por causa humores, viscos o infecções de
la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se surgen
pronto y radicalmente con las Píldoras DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y per-
fecta, porque actúan regenerando la sangre, la rinnova,
aumentan todas las energías del organismo y fomentan la
salud, resolviendo en breve tiempo todas las afecciones, migas,
granos, forniculos, supuración de las mucosas, salida del se-
bollo, inflamaciones en general, etc., quedando la piel lim-
pia y regenerada, el cabello brillante y sopliso, no dejando
en el organismo huellas del pasado. — VENTA: 5'50 PTA. FRANCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — Impotencia (falta de vigor
sexual), poluciones nocturnas, sacerdotisas (péridas se-
minales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de
cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, tem-
broles, palpitations, trastornos nerviosos de la mujer y to-
das las manifestaciones de la Neurosis, o agotamiento
nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se surgen pronto
y radicalmente con las Gárgaras POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del
sobre, energía y todo el sistema nervioso, indicadas espe-
cialmente a los agotados en la juventud por toda clase de
excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente to-
das sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin
violentar el organismo, al vigor sexual propio de la edad.

— VENTA: 5'50 PTA. FRANCO.
AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, 5, en C.
Moncada, 21, Barcelona. — VENTA: Farmacia Seguid, Ram-
bla de las Flores, 14; Farmacia Gascort, calle Princesa, 7, y
en las principales farmacias de España, Portugal y América.

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes hi-
gièniques alemanyes de les millors
marques. — Sense rival. — Proveu-les i
us convencereu. — Mata-cabres en pols
50 céntims capsula

Sant Ramon, 1-BARCELONA

—Que en sóc de desgraciada! Se m'ha anat a desfer la lliga-cama en un moment que no passa ningú.